

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Det sjunkne Kloster. Efter Gottschalcks tyske Folkesagn

Citation: Andersen, H. C.: "Det sjunkne Kloster. Efter Gottschalcks tyske Folkesagn", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 225. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr05valshoot-workid92026.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det sjunkne Kloster. Efter Gottschalcks tydske Folkesagn.

Nær ved Flekken *Neuenkirch* ligger der, midt i den dunkle Skov, en eensom Eng med en lille Sø; Stedet her er kun lidet besøgt, ja kun Faa kjende det. Den sorte Granskov rundt om har noget Melancholsk, noget, der vækker Gysen, i det den ligesom kaster et hemmelighedsfuldt Slør over dette Sted, hvor ingen Fugl quiddrer, ingen Solstraale ret finder Vei. Søen selv er uendelig dyb, og det er en Grund mere, hvorfor man frygter den.

For mange Aarhundreder siden stod her et Nonnekloster, med høie Taarne og udhugne Steenbilleder i den røde Muur.

En mørk, stormende Vinternat, kom der engang en gammel, fattig Mand; syg og afkræftet vilde han her bede om Ly og Natleie; han bankede paa Porten, men Portnersken var en magelig, haardhjertet Qvinde; det var hende for koldt og for megen Uleilighed, at gaae ned og aabne de mange Laase og Skodder; hun raabte derfor kort og vred til ham, at han maatte gaae og søge andet Natleie, men det var den Gamle, for Udmattelse og Kulde umueligt at gaae længer; han bad endnu engang, jamrede og græd, men forgjæves; selv Priorinden og alle de andre Nonner lode sig ikke røre ved hans Nød. Kun en eneste, der endnu ikke havde aflagt Ordenens Løfte, blev rørt derved, og bad for ham; men de loe ad hende, spottede hendes gode Følelse og lode den Gamle blive udenfor.

Da steeg Uveiret meer og meer; den gamle Mand berørte Muren med sin Stav, og i samme Nu sank det stolte Kloster ned i Dybet. Bøg og Ild bølgede op af det frygtelige Svælg, som derpaa fyldtes med Vand. Da Uveiret lagde sig om Morgenen, saae man en Sø paa det Sted, hvor Dagen forud det gyldne Kors havde funklet i Sollyset paa de høie Klokketaarne.

Hiin godmodige Søster, der ene følte Medlidenhed for den Gamle, nærrede en oprigtig, levende Kjærlighed til en af Egnens mest ædle Riddere; Klostret var hende derfor et Fængsel. Men i mangen natlig Time sneg Ridderen sig gennem Skoven til

* *
-- 226

det eensomme Kloster. Naar da Alt slumrede rundt om, taledede de gennem Gittret til Cellen, og ofte stod allerede Daggyret paa Himlen før de skildtes ad.

Ogsaa i denne stormende Nat kom han. Men, hvor bævede ikke hans Hjerte af Angest og Smerte, da han ikke længer saae Klostret der, men kun hørte, hvor Vandet brusede og kogte i den tykke Bøg. Han vred sine Hænder, jamrede og raabte den Elskedes Navn, saa det kunde høres gennem Stormen vidt omkring.

»Kun een Gang, kun een eneste Gang,« sukkede han, »kom tilbage i mine Arme!«

Da hørte han en Stemme fra Dybet, hvor Søen reiste sine skummende Bølger.

»Kom imorgen Nat ved den ellefte Time, her paa dette Sted! Paa Vandfladen her vil Du da see en blodrød Silketraad, tag den og træk op!«

Stemmen taug. Fuld af Sorg og Smerte vandrede Ridderen hjem, uvis om, hvad hans Skjæbne vilde blive. Men paa den fastsatte Tid kom han igjen og gjorde hvad Stemmen havde befalet ham.

Skjælvende greb han den blodrøde Traad, trak den op og - da stod hans Elskede for ham.

»Den uudgrundelige Skjæbne,« sagde hun, »der lod mig Uskyldige synke i Dybet med de Skyldige, har forundt mig, at jeg hver Nat, fra elleve til tolv, tør tale med Dig; men aldrig tør jeg overskride denne bestemte Tid; gjorde jeg det, da saae Du mig aldrig mere; heller ikke tør nogen anden Mand, uden Dig, faae mig at see, ellers vil en usynlig Haand overskjære min Livstraad.«

Længe, længe, fortsatte Ridderen sine natlige Besøg, og altid steeg den Elskede op af de blaae Bølger, naar han trak i den blodrøde Traad. De vare begge saa lykkelige ved disse hemmelighedsfulde Sammenkomster, og frygtede heller ikke for at blive overraskede her paa dette eensomme, frygtede Sted. Men Nid og Ondskab belurede Ridderens Fjed og en fremmed Mand saae de Elskende vandre Arm i Arm ved Søens Bred. Da Ridderen nu den følgende Nat i det klare Maaneskin, nærmede sig den kjære Sø, da var Vandet blodrødt, skjælvende greb han Traaden, men - den var bleget hvid og skaaren over.

Jamrende løb han rundt om Søen, vred sine Hænder og raabte den Elskedes Navn. Men Alt blev stille. Da

styrtede den trøstesløse Yngling sig i Søen og Vandet lukkede sig over ham.

H. C. Andersen.